

פקודי

מתוך ספר לקוטי הלכות

הוקם המִשְׁכָּן ... (מ"ז)

צִרִיךְ האדם העושה משא-ומתן ומלאכות להרים ידו להשם ולשעבד כל מחשבתו ועשיתו ודבורו להשם יתברך, בחינת: גל על ה' ודָּרַךְ וכו', ולהאמין באמונה שלמה שאין האדם עושה כלל, רק שאנו מחיבים לעשות איזה עסק במשא-ומתן ומלאכה, מחמת שכן רצונו יתברך, כי יש סודות וכוונות גדולות בכל עניני משא-ומתן ומלאכות, כי מְבַרְרִין בְּרוּרִין וניצוצות קדושות על-ידי המשא-ומתן ומלאכות, כִּידוּעַ, ובשביל זה לבר צריכין לעשות מעט משא-ומתן או איזה מלאכה, כי כן רצונו יתברך, וכמאמר רבותינו ז"ל: טוב תורה עם דרך-ארץ.

אָבֵל באמת, אין האדם עושה כלל, ואין הפרנסה נמשכת על-ידי העשיה הגשמית כלל, כי אם אדרבא, עקר הפרנסה נמשכת על-ידי בטול ה"לט מלאכות, דהיינו על-ידי הארת הרצון, שהוא בחינת קדשת שבת, דמנה מתברכין כל שתא יומין, וכשיודעין זאת באמת ובאמונה שלמה, על-ידי-יה ממשכיין הקדשה של שבת לששת ימי החול, ועל-ידי-יה מקדשין ששת ימי המעשה בקדשת שבת, ועל-ידי-יה מְבַרְרִין ומְזַכְּכִין כל ה"לט מלאכות מזהמת הנחש, מבחינת ל"ט קללות, וזוכין על-ידי-יה שיהיה כל ה"לט מלאכות בבחינת מלאכת המשכן, ואז ה"לט מלאכות הם בבחינת ט"ל אורות, בחינת הארת הרצון, בחינת טללי רצון, כי זוכין לקבל הארת הרצון משבת לששת ימי המעשה.

אָזִי כשזוכין לעשות כל המשא-ומתן והמלאכות בבחינה זו, אָזִי אף-על-פי שעושה משא-ומתן ומלאכה, אינו נחשב בשם עשיה כלל, רק בחינת המלאכה נעשית מאליה, כמו שכתוב במשכן: הוקם המשכן, תיעשה המנורה, וכן אצל בית-המקדש נאמר: והבית בהבנתו, כי כל מלאכת המשכן ובית-המקדש היתה נעשית מאליה, רק שהם היו מכוונים ברצונם לעשות המלאכה, והמלאכה היתה עולה בידם מאליה.

וְהָיָה בחינת: ששת ימים תעשה מלאכה ויום השביעי שבת - תעשה דיקא, כי על-ידי שבת זוכין שתהיה המלאכה נעשית מאליה, כי עקר קיום של ששת ימי המעשה ושל כל המלאכות הנעשין בהם, הכל הוא רק על-ידי שבייתה ומנוחה של שבת, שהוא בחינת הארת הרצון שמיאיר בשבת, ובבחינה זו צריך האדם לעשות כל המלאכות

כשת עפ רבי נחמן אמר

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

ומשא-ומתן שלו שבששת ימי המעשה, הינו לידע ולהאמין באמת שהוא אינו עושה כלל, רק הכל בכח השם, שעל זה הזהירה התורה שלא לומר, חס ושלום, פחית ועצם ידי עשה לי את החיל הזה וכו', כי הידיים הם כלי המעשה של כל ה"לט מלאכות, ואי אפשר להידיים להמשיך הפרנסה על-ידי ה"לט מלאכות, כי אם על-ידי שמקבלין ומתברכין מבחינת הידיים שיש בהם החכמה, שמשם עקר הפרנסה, בבחינת פותח את ידך ומשביעי לכל חי רצון, כי שם מאיר הארת הרצון, שהוא בחינת קדשת שבת.

וְכִשְׁזָכַרְתָּ לזה, אָזִי באמת גם בששת ימי החול אין צריכין לעשות שום עבדא ושום מלאכה כלל, כי בזמן ישראל עושין רצונו של מקום, מלאכתם נעשית על-ידי אחרים, כמאמר רבותינו ז"ל, כי אז המלאכה נעשית ברצונו לבד, שהיא בהמלאכה, ואָזִי תכף נעשית על-ידי אחרים, כמו שכתוב: ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'. (הלכות שבת ג' - אותיות ד' ז' לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה - י"ז)

וַיָּקָם משה את המשכן ... (מ"ח)
אָחֵר שאל למוהר"נ: מי גדול? הקטן שמקרב לצדיק, או הגדול שאינו מקרב? אמר לו: הלא בימי משה רבנו, עליו השלום, שאם אָחֵר היה עושה דבר גדול להמשכן ולא הביאו למשה רבנו, עליו השלום, בודאי לא היה לו שום חשיבות כלל. אָבֵל מי שעשה דבר קטן והביאו אל משה, בודאי היה חשוב מאד, ואמר אז התורה ב' (ראה לקוטי מוהר"ן א') שדיקא משה יוכל לאַעֲלֵא שוּפָא בשוּפָא (אבניה ברזל - אות ס"ב)

סיפור השבוע

סדר הנסיעה של רבנו ז"ל לארץ-ישראל (כב)

... והיה לו צער גדול, והיה בדעתו לקנות מצות ויין ולחזור לספינה, אך השם יתברך שלח לו במחשבתו: היות שבהיותם באכסניא בטבריה שמעו מרבי צבי הארקער, שאשתו ממשפחת פרענקען, ושהיא מיחסת גדולה, ואמר, שיש לה אָח בראדיש, חכם גדול וצדיק, ועלה זאת על דעתו, אך לא ידע שמו, רק שמה של אשת רבי צבי הנ"ל ידע, ותכף ומיד שאל על זה החכם, שיש לו אחות בטבריה, ומיד שלחו אל החכם הנ"ל, ובא אָבֵל האיש של רבנו זכרונו לברכה, וכבר ספרו להחכם כל מה ששמעו מפי האיש מבית החכם הראשון הנ"ל, ותכף בבואו אצל החכם הזה, אמר לו: אין שום פחד בזה, וספור-מעשיות תספר לי, אם ירצה השם, על ה"סדר".

... והיה בלבו תמיהה גדולה, כי לא עלתה על דעתו, שתהיה הישועה כל-כך במהרה, עד שיזכה להיות כאן על ה"סדר", ואמר לו החכם הזה: תדע, שזה הקפיטן כבר עקלנו אותו עם הספינה, עד שיניח אתכם לצאת מספינתו, ומעות צריכים לתן לו כמה שירצה, וטוב להודות לה, אשר הציל אתכם והפליא עמכם נסים ונפלאות, שזכיתם לבוא לכאן, ושהקפיטן יבלבל דעתו, ויניח אותך לכנס אל העיר, כי זה הקפיטן הוא גזלן מפרסם, והוא משרש ברשעתו, כי יחוסו הוא מחמשת סרני פלשתים, כי כך הוא חותם עצמו.

... ועכשו אין פנאי לשמע ספורי-מעשיות; לך עמי לרופא לגלח אותך לכבוד יום-טוב, וכך היה - הוליכוהו מיד וגלחו אותו ורחצו אותו ... (ההמשך מעבר לדף)

אין צדקה נחשבת כמו צדקת הדפוס

אחי היקר, החלטת לפעול כדי לזרז את זמן הגאולה? נפלא! זמן הגאולה קרוב מאד יזוה תלוי בנו .. כמה שרוצים, אז זה יעשה .. - העלון שלך הוא הכלי למטרה זו! תרומות, צדקות, הוראות קבע .. כל סכום יזכה אותך ואת כל ישראל

== פרטים ==
מאיר 054-8429006
בנאל 052-7146196

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב"ס)
טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

בס"ד - גיליון מס' תתשנ"א

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

עש ... ונתן לו קאווע לשותות, ושאל אותו: מי הוא השני, ואמר לו: שמעתם מהבעל-שם טוב, והשיב: הן, כי הספרים של הגאון החסיד, אב-בית-דין דקהלת-קדש פולנאה, נמצאים שם; ואמר לו, שהוא נכדו וגם הוא נכד לרבי נחמן הרידניקער, ובעצמו הוא חכם, כאשר תראו בעיניכם.

עש והיה לזה החכם שמחה בפולה, כי אמר: אפלו לפדות אנשים פשוטים הוא מצוה רבה, ובפרט שהזמין לו השם לפדות אדם גדול כזה ומיחס מגווע קדושים כאלה, וזרו את עצמו עם עוד אנשים לנסע אליו, אך בתוך כך נודמן, שפגעו ישמעאלים זה בזה, ונתקוטטו אחד עם חברו, עד שהרגו ביניהם כמה ישמעאלים בשוק, והכף כששמעו זאת, ברח החכם הנז"ל עם כל האנשים לחצרו, וגם את האישה של רבנו הנז"ל לקחו עמהם גם-כן, וסגרו את עצמם סגור ומסגור, ולא יצאו החוצה בערך כמה שעות, ולא יכלו לנסע אליו, כי כבר פנה היום.

עש וענה החכם, ואמר לו: תדע, שאני מנוערי עוסק בתורה ועבודה ובמצוות ומעשים טובים, ומן הסתם יש לי שכר בשביל זה, חוץ חלק עולם הבא שיש לי בכלל ישראל. זאת לכם במשכון: באם, חס ושלוש, לא אשתדל ואתאמץ את עצמי להוציא אתכם — יאבד הכל כאשר לכל; ואין פונתי להתפאר לפניך, רק כדי שתאמין לי, שאין אני מפקיר אתכם, חס ושלוש, אך אין פנאי לעסק בזה היום. בכך, תקח עמך מצות, הן מצוה שמורה, הן שאר מצוות — אם תרצו לאכל, ויין טוב מהמבחר, וירקות ושאר דברים השייכים לה"סדר" ...

יצא לאור מחדש הספר

לראות באבי הנחל

כריכת עור

(לבן או חום)

במחיר הקרן

להזמנה:

054.8484486

שבת שלום

וכל הישועות

לראות באבי הנחל

= שמחה ורקודים (חלק ד) =

עש ... גם ספר באתו יום: עם ר' ישראל קרדונו, היינו כמו גוף אחד. לא היו לו ילדים. הוא השאיר אותי. היה איש אחד בעולם, וגם השני אני". (הדיבורים המובאים מאות יד' עד כאן נאמרו בשביעי של פסח)

ר' ישראל רצה לעזוב פעם את בית אחד מהחברים על-מנת לגור במקום אחר לפי שעה, בדרך בסוף ימיו להסתובב ולהתארח בדירות שונות בעירות שונות לתקופות ארוכות או קצרות, לפי מה שהיה מאיר לו, בבחינת "אלה מסעי בני ישראל", והבעל הבית התחיל לבכות מרוב צער שעזב את ביתו ואמר לו: "אל תלכו, אתם כל החיות שלי". הרגיע אותו ר' ישראל ואמר לו, שבכיה הפונה לצד עצבות זה לא טוב, אף-על-פי שהמארח אמר שזה לב נשבר, והתחילו לנגן ולרקוד, ור' ישראל נשאר אצל מארחו.

אחר אמר פעם לקוטי תפלות, וכך בייחד לבכות על הצער שלו, והנה ר' ישראל התחיל לצחק ולהגיד: "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד! ר' ישראל קרדונו אמר, שברוך-השם אפשר בכל עת ובכל רגע לקחת מצוה גדולה" (שבכל רגע ששמחים מקיימים מצוה גדולה), ורמז עם היד מה שרמו.

אחר לב נשבר של יום כפור קטן, אחד התעורר להודות להשם יתברך ולקדק, פי צריך לא להשאר בלב נשבר יותר משעה, ואז כשנפרד מר' ישראל, הוא אמר לו בשמחה: "בתודה, בהודאה", כמסכים עם מחשבותיו.

ר' ישראל ספר, שר' ישראל קרדונו היה נוהר להתבודד ביער בלב נשבר רק שעה, שבאותה שעה היה מספר התאוות והפגמים, ואחר-כך תכף התחיל בתוך היער לרקד ולשמח.

איך אפשר לישן
בשיש
לקוטי מוהר"ן
בעולם?

התחזקות, ב'

עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, שגם הרחוקים ממנו יתברך מאד מאד, גם המה יתקרבו לעבודתו, ובוזה נתיקר ונתעלה שמו יתברך למעלה ולמטה. על-כן אין לאדם ליאש את עצמו מלהתקרב לעבודת-השם מחמת שנתרחק מאד מהשם יתברך על-ידי חטאי המרבים, אף שהרבה לעשות הרע, חס ושלוש, כי אדרבא ממנו דיקא יתעלה וישתבח ויתגדל כבודו יתברך ביותר כנ"ל. אבל עקר התקרבות הרחוקים להשם יתברך הוא על-ידי צדיקי הדור (שם סימן י').

באתי לפניך, ה' אלקי ואלקי אבותי, להפיל תחנתי לפניך, מקצה הארץ אליך אקרא. שתרחם עלי ברחמיך הרבים, על מרוחק ומגורש כמוני, ותקרב אותי ברחמיך וחסדיך העצומים, ותאמר לצרותי די. ותתחיל מעתה לקרבני ברחמיך הרבים, כי זה עקר גדלתך כשהמרוחקים ביותר מתקרבים לעבודתך באמת, כאשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים.

ואם אמנם אני רחוק מאד ממך בתכלית הריחוק, אל תעשה עמי פחטאי ואל תדייני במפעלי, כי קרוב אתה לרחוקים. כי הלא ממני דיקא, יתעלה וישתבח ויתגדל שמך יתברך לעד ולנצח נצחים, על ידי שתקרב מרוחק כמוני לשמך הגדול, כי זה עקר גדלתך כשהמרוחקים ביותר מתקרבים אליך באמת: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה י')

החברים המקרבים לצדיקי אמת ואוחזים את עצמם בהם ראוי שיחזקו זה את זה ויעוררו זה את זה. ועקר ההתחזקות הוא בגדל כח הצדיק האמת שהוא גדול כל כך עד שיכול להעלות גם נפשו הפגומה ביותר ולא יצאה עדין מחל אל הקדש אפלו כחוט השערה, גם אותו יכול הצדיק להעלות ולחדשו לטובה בגדל כחו וזה עקר ההתחזקות של כל אחד.

כי אפלו הגרוע שבגרועים יהיה מי שיהיה אפלו אם עכשו עובר עליו מה שעובר כל זמן שאוחז את עצמו בצדיק האמת יש לו תקנה טובה לנצח. גם צריכין שכל אחד יחזק את חברו ויעוררו זה את זה ויחזקו זה את זה בעבודתו יתברך ויזכיר כל אחד את חברו כל העצות טובות שיודעים ומבינים כל אחד פפי מה שקבלו מרבים: (לקוטי מוהר"ן א' - תורה יג)